

pitum suorum super se inuicē ponere : deniq; si quando vel ex pugna cum serpentibus, vel ex fuga ad montes, vel ex deportatione oneris ambulando, vel natando fatigatur ardentissimè sitire solet aquas, neque ab eis inquirendis vlla vel tenetur amœnitate pratorum, vel terretur difficultate viarum. Talis omnino est amator Dei; nam & cum serpentibus carnalium cupiditatū bellum perpetuò gerit; & cum tentationibus, vel persecutionibus premitur, ad mōtem cōtemplationis fugit, & infirmorum molestias patienter tolerat; sed præcipuè summo desiderio Deum sitit, neq; vlla terrena foelicitate, vel aduersitate impeditur, quominus ad Deum semper anhelēt. Talis erat Dauid, quamuis vxoratus, quamuis Rex, quamuis miles, talis Paulus, talis Petrus, tales Apostoli cæteri, & Martyres, tales omnes, qui exilium agnoscentes, siue per prospera, siue per aduersa gradientes cursum ad patriam nunquam relaxabant.

II. Sitiuit anima mea ad Deum fontem viuum : quando veniam, & apparebo ante faciem Dei?

Declarat apertius, quid sit desiderare Deum, & simul aperit, cur tantopere desiderandus sit Deus. Tria sunt, vt Chrysostrmus annotauit, quæ amorem, ac per hoc sitim, & desiderium accendere solent; pulchritudo, beneficia, & amor : nam & res pulchræ amari se quodam modo cogunt, & qui beneficia præstant ad se amādos prouocant, & qui amant redamari merentur. Sed si hæc tria in vnum conueniant, id est, si persona aliqua pulcherrima, & nobilissima, te summis & quotidianis afficiat beneficiis, & eundem te maximi faciat, teq; ardentissimè amet, quo modo nō vehementissimam in tuo pectore flammam amoris accendet? Hæc igitur tria in Deum conuenite Dauid hoc loco docet, & ideò sitire se Deum .i. amore, & desiderio eius ardere se dicit. Sitiuit, inquit, anima mea ad Deū, id est, ad rem pulcherrimam, nobilissimā, præstantissimam, quæ bona omnia in se vna complectitur. Fortem, id est, ad rem

non fluxam, & caducam; sed stabilem, permanētem, æternam. Viuum, id est, ad rem operantem, intelligentem, amantem, quæ nos continuis beneficiis afficit, quæ nos magnificat, quæque nos incredibili amore diligit. Hæc ergo sitis in rem tam bonam, tam beneficam, tam mei amantem, cogit ex toto corde dicere, Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei? id est, quando finis erit peregrinationis? quando initium fruitionis? Ex hebræo clarius verti posset, Quando veniam, & videbo faciem Dei? Id enim solū est, quod sitim animæ rationalis explere potest.

* Fuerunt mihi lachrymæ meæ panes III. die, ac nocte, dum dicitur mihi quotidie, vbi est Deus tuus?

Qui verè, & intimè cogitat tria quæ diximus, videlicet, Deum esse supra omnem speciem pulchrum, & omnia quæ nos habemus ab illo, vt à fonte manare, & eundē ipsum tanti nos æstimare, atq; ita nos diligere, vt filium suum vnigenitum pro nobis dederit: fieri non potest, quin lacrymis desiderii opprimatur, dum visio tanti boni differtur. Dauid igitur, qui ista seriò contemplantatur, rectè adiungit, Fuerunt mihi lachrymæ meæ panes die, ac nocte, id est, lacrymis, quasi panibus, sustentabar assidue per dies, & noctes, id est, toto tempore huius peregrinationis, vel, per dies prosperitatis, & noctes aduersitatis : nam renuit anima mea cōsolari terrena foelicitate, nec minus renuit contristari terrena aduersitate; sed vtroque tempore lacrymæ meæ fuerunt mihi cibus, & potus, dum dicitur mihi quotidie ab impiis, & incredulis, Vbi est Deus tuus? ad quem sitis? cui suspiras? cur diligis quem non vides? Sed posset etiam sic exponi, Dum dicitur mihi quotidie, vbi est Deus tuus, id est, dum quotidie per circuitum omnia lustro quærēs quem diligit anima mea, & dicitur mihi à spiritu meo, à cogitatione mea, vbi est Deus tuus? hæc enim omnia, quæ contemplantando perlustrasti, opera sunt Dei, pulchra quidem omnia, sed non sicut Deus tuus : vbi est igitur Deus.

Deus.